

Havn ved Krik og en lille Havn nede ved Nymindegab og med et Par Moler. Ganske vist vil jeg foreslaa dem anbragte af en helt anden Beskaffenhed, end Kommissionen foreslaar. Naar den foreslaar, at der til Moler skal anvendes fra 1—5 Mill. Kr., ere vi alt for langt ude i Retning af det bekostelige. Der findes — det ved jeg i alt Fald med Sikkerhed — paa et Par Steder langs Vestkysten, som ere ret gunstigt beliggende, nemlig ved Vorupør og Klitmøller, Stenrev ude i Havet, som løbe nogenlunde parallelt med Kysten, og hvor der ved simpel Stenkastning med stor Lethed og forholdsvis ringe Bekostning kunde tilvejrbringes saa meget Læ, at Baadene kunde løbe om bag den ene eller den anden af Stensætningen og komme i Læ af Landet. Det behøver aldeles ikke at være Dæmninger opførte af Beton og hugget Granit, som her foreslaaet; en almindelig Stensætning af tilstrækkeligt store Natursten, hvormed disse Stenrev kunde forhøjes omtrent op til Havfladen — de behøvede ikke engang at naa den — vilde give tilstrækkeligt Læ for Baadene til at løbe i Land og vilde være fuldstændig tilstrækkelige i Begyndelsen, og det vilde kunne give et Fingerpeg om, i hvad Retning, man i Fremtiden skulde gaa. Jeg vil meget anbefale den højtærede Regering at tage under Overvejelse, om det ikke vilde være klogest at begynde lidt smaat, og saa, som i sin Tid ved Hofdebygningen, gennem Forsøg søge at skaffe sig Kundskab om, hvilken Vej der er den mest farbare.

Inden jeg slutter, skal jeg endnu nævne et Vestkystspørgsmaal, som jeg i en halv Snes Aar eller mere gerne har villet røre ved, men jeg har simpelt hen ikke turdet det, fordi jeg mangler Sagkundskab. Det vedrører Klager, der atter og atter komme frem. Fra den Del af Fiskerbefolkningen, der er ansat ved Redningsvæsenet, lige fra Skagen og ned omtrent til Landgrænsen, fremkommer der atter og atter Klager i en saadan Form, at det ikke gaar an Aar efter Aar at ignorere dem, Klager over Konstruktionen af vore Redningsbaade. Jeg har ikke tidligere turdet nævne Ordet, fordi jeg mangler Sagkundskab, og fordi det forekommer mig saa uhyggeligt, hvis vi virkelig gennem en Menneskealder skulde have budt vore brave Vestkystfiskere Redningsbaade af en forfejlet Konstruktion. Er denne Konstruktionsfejl til Stede i en saadan Grad, at den er Skyld i de desværre ofte skæbnesvangre Kæntringer af Redningsbaadene — jeg skal blot bringe i

Erindring Ulykken ved Harboøre, hvor hele Redningsmandskabet druknede —, er det i den Grad uhyggeligt, at jeg næsten ikke tør tænke Tanken til Ende, men jeg tør lige saa lidt lade være at bringe Tanken frem for den højtærede Landbrugsminister og for hans højtærede Kollega Marineministeren, hvilken sidste i dette Tillælde vil maa antages at sidde inde med den største Sagkundskab. Det, der har bragt mig til at føre dette Spørgsmaal om Forsvarligheden af vore Redningsbaades Konstruktion frem her, er et Par Udtalelser, der for kort Tid siden er kommet frem i Pressen blandt de ikke sjældne Udtalelser i saa Henseende i de vestjydske Blade. De ere faldne fra en Mand, hvis Navn jeg ikke skal nævne, men som selvfølgelig staar til den højtærede Ministers Raadighed, og som, jeg kan gerne sige, har et Menneskelivs Kendskab til Vestkysten, Fiskerbefolkningen der og dens Levevis, og til de Forhold, hvorunder Redningsbestræbelserne foregaa. Med den højtærede Formands Tilladelse maa jeg maaske læse et Par Linier op, som han skriver: „Dersom N. N. (dermed mener han Konstruktøren) har været Sømand, har han neppe nogen Sinde i denne sin Virksomhed set et Fartøj, der har været forsynet med tomme Luftrum i Bunden og med Ladningen paa Dækket, men netop efter dette bagvendte Princip ere Redningsbaadene byggede, idet de ere forsynede med Luftbeholdere langs hele Bunden, medens Ladningen, i dette Tilfælde Mandskabet og de eventuelle skibbrudne, er anbragt oven paa det tomme Rum uden Modvægt af nævneværdig Betydning i Form af Ballast. En saadan Konstruktions mest øjensynlige Resultat, maa nødvendigvis blive Bunden i Vejret.“ Det forekommer mig, at det er ganske korrekt, og jeg har siddende foran mig et gammelt søfartskyndigt Medlem (Bluhme), som siger: det er klart; det bestyrker mig i min Opfattelse. Jeg tror ogsaa, den højtærede Marineminister vil give mig Ret i, at den Skibsfører maatte siges at være gal, som, naar det staar ham frit for, hvorledes han vil stuve sin Ladning, vil sige: Jeg skal have store Luftrum fri for Last i Bunden af mit Fartøj og i øvrigt have hele Lasten anbragt paa Dækket. Baadene ere altsaa konstruerede saaledes, at de have en Række Kopperkasser i Bunden paa hver Side af Kølen; de ere vandtætte og fyldte med Luft. Jeg kan ikke antage, at denne Konstruktion kan være valgt, uden at der har været mig ubekendte Grunde til netop at vælge noget saa bagvendt. Er der ikke det, forekom-